

Seni Seviyorum

– Ahmet SARGIN · 04 Nisan 2010

Sevginin gücü derler ya, işte öyle sevginin gücü de var, sevginin bir bedeli de var. Çocuklarını sevgiden yoksun büyüten aileler mutsuz olurlar. Somurtan, çevresine hiç gülümsemeyen, sevgiyi saygıyı bilmeyen insanlar hayatta başarılı olamazlar. Velhasıl sihirli bir sözcüktür "Sevgi". Sevgi yumağını iyi örmek-ilmik ilmik dokumak bizi mutluluğa-huzura götürecektir.

Eskileri hatırladım şimdi; Babaerkil aileler deriz ya? Anne-baba, çocuklar, dede, nine, torun hep bir arada... Bu çok güzel bir olay da yaşadıklarımız yanlışlarla dolu. Çocukluğumu hatırlarım, Dedem, (Mahmut SARGIN) çok iyi bir insan olmasına karşılık suratı gülmeyen aileye hakim bir adam, ninem (Safiye SARGIN) her şeyi idare etmeye çalışan bir Osmanlı kadını... Annem (TEKMİLE SARGIN)-sürekli kaynana yanında sinmiş, çocuklarına sahip çıkmayan küskün kadın, bilmem babamı (Satılmış SARGIN) söylememe gerek var mı?

Ninem bizi taşırdı omuzlarında; bir de o çileli kadın-Azime (Baygül) Ememiz. Halen bize takılır omuzlarımda, saçlarımin içinde sizin.....niz duruyor diye... Demem şu ki, ne annemiz, ne de babamız bunlar bizim çocuklarımız diye sahip çıkıp kucaklarına alamadılar-sevediler. Sizi seviyorum diyemediler. Hani ataya saygı; aile büyüklerine saygı denen bi şey var ya!...

Ne yazık ki, o sevgiyi ben de çocuklarıma gösteremedim. Şimdilerde pişmanım, itiraf ediyorum ben çocuklarımi sevgiden yoksun büyüttüm. İyi bir baba sayılır mıyım bilmem ama, iyi bir dost sayılmam onlara!.. Ne yazık ki gördüklerimizi, yaşadıklarımızı uyguladık.

Hiç unutmuyorum, bir dershanenin konferansına katılmıştım. Psikolojik danışman diye takdir edilen insanın son ricası vardı: " Ne olur, hemen evinize gidin, çocuğunuza sarılın, hatta onları kucağınıza alın: " Seni seviyorum!" deyin... Söz verdim kendime aynen öyle yapacaktım. Liseyi bitirmiş oğlum Selçuk (Alperen SARGIN) 17, İlköğretime giden kızım Nurbanu (SARGIN) da sanırım 12 yaşlarındaydı.

O iştahla eve gittim, çocuklarımi yanıma çağırıp öpecek, koklayacak "Seni Seviyorum" Yavrurum!" diyecek bağıma basacaktım. Ne yalan söyleyim Vallahi diyemedim. Uzaktan uzağa sevmekle yetinip sevgimi hissetmeye çalıştım. Şimdilerde demek istiyorum: "Seni seviyorum kızım, seni seviyorum oğlum!" Ne yazık ki, sevginin gücünü geç farkettim.

Bir itirafda daha bulunmak istiyorum. Yıllarca öğretmenlik yaptık, çocuklarla, miniklerle-yavrularla iç içe olduk. Kimini sevdik, kiminin kulağını çektik, ama onları kırmamaya çalıştık. (Kırdıklarımız da olmuştur onlardan da özür diliyorum) Zamanında bizim ilk aşkları öğretmenlerimizle yaşadığımız gibi ilk aşklarını bizimle başlatanlar vardı.

Onu hissederdik, ama kırmamaya çalışır, seni seviyorum diyemezdik. "Sizleri seviyoruz*" derdik. Bir kızımın ısrarla hocam: "Seni seviyorum!" de ne olur, yalvarmasına yine "Sizi seviyoruz yavrularım!" demiştim. Onun kutsal mini-mini sevgisini- tertemiz aşkını çok iyi anlıyordum. Evlenene kadar da beni sevdiğini çok iyi biliyorum.

İtirafım şu ki: başkalarının çocuklarına : "Sizi seviyoruz" diye haykırıp onlara sevgi sözcüğünü sunarken kendi çocuklarımızı ihmal edip onlara "Sizi seviyorum yavrum" diyemiyordum. Sevgiyi okulda bırakıp eve götürmüyordum. Bu yıllarca böyle devam etti durdu.

Şimdilerde yavrularımız kocaman-kocaman çocuklar oldu. Her biri koca koca delikanlılar. Kızım Gülnihal'den(Gülnihal BORA) iki torun sahibiyiz. Şükür onun çocuklarına "Seni seviyorum!" diyebiliyorum.

Dün yüreğimi yaralayan-dalımı-belimi kıran bir hal oldu. Benim için olaydı. Bu sabah kahvaltısında oğlum Selçuk; "Babam beni sevmiyor mu anne, benimle hiç ilgilenmiyor!" demiş... Oysa ben emekli olmuş, onlar için halen çalışan, çırpınan bir insandım. Galiba haklı, onları sevgiden yoksun büyüttüm. Sıkıntılarını-dertleri bir kenara atıp "Gel oğlum, neler yapıyorsun, otur şu kucağıma deyip-sevgimi söyleyemedim.

Şimdilerde anladım malesef sevginin gücünü... Sevince anladım sevginin ne anlama geldiğini!.. Oğlum Selçuk'da, Kızım Nurbanu'da, büyük kızım Gülnihal'de haklılar. "Babamız bizi sevmiyor mu?" demekte. Ben sessiz-sedasız köşelerde onlar için ağladım durdum. Ama sevgisiz gözyaşlarının bilmem ki ne anlamı olabilirdi ki?

Hayır, hayır bizleri yetiştirenlere sitem etmiyorum. Ne annemi, ne dedimi, ne ninemi (üçü de hakkın rahmetine kavuştular rahmetle yad ediyorum) suçlamıyorum. Suçlu benim, suçlu benim kaderim!

Dostlarım vardı, arkadaşlarım, Şair-Yazar üstadlar "Çocuklarımı kucağıma alır severim, onlarla arkadaş gibiyim" diye övünürlerdi. Meğer haklılarmış, sevginin gücünü biz geç farketmişiz. Onlar bana sarılıp "Seni seviyorum" dediklerinde benim çok hoşuma gittiğine göre çocuklarım kızmakta haklılar galiba!.

Suçumu itiraf ediyorum ve tüm dostlarımdan-çocuklarımdan özür diliyorum. Sevginin gücünü yeni farkettim. "Seni seviyorum" diyemediğimin bedelini ağır ödedim. Bağıma basıp sizleri seviyorum dediğim öğrencilerimin hepsi bugün çok iyi bir yerdeler. Ama kuzum-yavrum Selçuk'um "Babam beni sevmiyor, benimle ilgilenmiyor!" diyorsa haklıdır, onun bedelini ben ödemeye hazırım.

Şimdi sizlerden rica ediyorum. Lütfen benim yapmadığımı siz yapın. Evinize gidince yavrularınızı kucağınıza alın: "Seni seviyorum, yavrum, kuzum!.." diye bağına basın, basın ki yavrularınız sevgisi den yoksun büyümesin!..

Çekinmeyin, çekinmeyin sevdiğinizi söyleyin. Çevrenize, dostlarınıza, akrabalarınıza, çocuklarınıza itiraf edin: "Yavrum-Kuzum-dostum-arkadaşım-bitanem seni seviyorum!" deyin.

Galiba bu sihirli sözcüğe yediden yetmişe hepimizin ihtiyacı var. "Seni Seviyooooouuum kuzum, bitanem baba evladını sevmez mi?"

Ahmet SARGIN

Yozgat Şairler Yazarlar Birliği Başkanı

a.sargin@hotmail.com